

Om min praksis

Signe Guttormsen, 2018

Rumkunst, integreret kunst, stedspecifik kunst er alle betegnelser for kunsten, der er forankret i en særlig situation og et særligt sted. Når jeg arbejder i det offentlige rum, er jeg særligt optaget af at aktivere og twiste arkitektoniske rum til betydningsrum. Med et undersøgende greb fremhæves rummets kontekst i form af stedets historie, bygningens funktion og arkitekturen selv, og et nyt narrativ kan træde frem. Rummet igangsættes af værket og omvendt.

Med kunstneriske, analytiske greb tilføres et givent funktionsbestemt, hverdagsligt rum en nuanceret og poetisk dimension. Kunsten udfordrer arkitekturen både form- og materialemæssigt og kiler sig ind i bygningen på et idémæssigt plan, der etablerer modstand.

Det arkitektoniske rum, kunsten interagerer med, definerer jeg som et undersøgelses rum. Rummet er en tom scene eller en klump ler, der kan formes til spørgsmål om begreb og krop i en stadig mere kompleks verden af flygtighed og omskiftelighed. Det er sammenstødet mellem det rationelle (bygningen) og det irrationelle (kunsten), der sætter spørgsmålene i gang.

I en anden skala og med et andet fokus ligger udviklingen af værker, der indgår i udstillinger. I modsætning til den stedspecifikke kunst er værkerne her mobile og kan optræde i forskellige sammenhænge.

Fælles for værkerne er en udfoldning af dilemmaer, den tvivl og de valg, vi dagligt står overfor. Vores samtid er gennemsyret af krav om fleksibilitet og udskiftning, der medfører et tab af erfaringer skabt af konflikt og friktion. I stedet befinder vi os i en verden af glathed, hvor ét valg kan være lige så godt som et andet, og det er netop i konfrontationen med denne glathed, at værkerne udspringer.

Gennem maleriske midler og installatoriske greb opererer værkerne i krydsfeltet mellem afbildning, handling og materialitet. De bliver en slags membran mellem forestillingens verden og den håndgribelige arbejdsproces og undersøger, kunne man sige, et flydende felt i et fast stof.

Jeg ser min praksis som en måde at etablere modstand på, både i den store helhed - rollen som kunstner i samfundet - og i detaljen - i refleksionen og materialet af det, der bliver til et værk. For både værker og den stedspecifikke kunst udgør undersøgelsen af betydninger og sansninger af menneskekroppen, sproget, hverdagen og den måde, vi indretter samfundet på, mit væsentligste fokus.